

FW: Navazující e-mail: Změny v bezpečnostních pokynech

23. července v 11:11

Marsha Clarksonová, výkonná ředitelka

<m.clarkson@heathrow.co.uk>

Komu: Veškerému personálu

Děkuji všem za účast na odpolední instruktáži. Hlavní body jsou vysvětleny níže:

Přestože se naše nedávná bezpečnostní hrozba ukázala jako planý poplach, upozornila na určité slabiny v našem provozu. Po poradě s ministerstvem vnitra jsme se rozhodli zrušit veškeré samostatné odbavování, dokud nedojde k prověření našich bezpečnostních systémů.

Veškeré odbavení na všech aeroliniích bude nyní prováděno manuálně. Cestující se budou muset osobně dostavit k odbavovací přepážce s rezervačním kódem a dokladem totožnosti. K odbavovacím přepážkám byl přidělen dodatečný personál – proto není třeba obávat se nadměrné pracovní zátěže. Vedení letiště v tomto ohledu pomůže s veškerými výdaji.

Samoodbavovací přepážky byly pro tuto chvíli odstraněny a uschovány. Odbavení přes internet bude zablokováno. Bylo nám doporučeno, aby omezení zůstala v platnosti po dobu až jednoho roku. O dalších změnách budeme personál informovat.

Počínaje včerejším dnem se vracíme ke starým časům letecké dopravy, a přistoupíme k tomu s úsměvem. Berme to jako příležitost opět učinit ze zákaznického servisu základ naší práce. Budu ráda, když pro naše pasažéry uděláte vše, co bude ve vašich silách.

Marsha Clarksonová

výkonná ředitelka, vedení letiště London Heathrow

<<NA TENTO E-MAIL NEODPOVÍDEJTE>>

PRVNÍ KAPITOLA

Zákaz samostatného odbavování trval už osmý den, když se u přepážky aerolinek Aer Lingus objevila žena s hromadou zavazadel a nevědomky zahájila největší milostný příběh v životě Cory Hendricksové. Příběh o to lákavější, protože Cora nemusela být jeho hlavní hrdinkou. Poslední dobou, pokud šlo o záležitosti srdce, zvládla nanejvýš vedlejší roli.

Byl poslední červencový den a Cora pracovala u aerolinek necelý měsíc. Za odbavovací přepážkou se ještě ani nestačila rozkoukat, a na celém heathrowském letišti zavládl kvůli zavedenému zákazu chaos. Propracovávala se nekončící frontou čím dál nervóznějších pasažérů, ze všech sil předstírala, že má všechno pod kontrolou, a najednou k ní přistoupila žena ověšená zavazadly a na přepážku před ní položila malý diktafon.

„To je pro můj podcast.“ Cvakla vypínačem po straně mikrofonu a pustila všechny tašky na naleštěnou letištní podlahu. „Nebojte se. Nikdo vás neuslyší. Nahrávám tyhle věci už skoro rok a zatím mám jen tři posluchače.“ Sklopila hlavu k přečpané příruční brašně a zalovila v ní po cestovním pasu. „A jedna z nich je moje máma, i když mi tvrdí, že ne... Tady je!“

Cora si vzala pomuchlaný pas a začala údaje mladé ženy zadávat do počítače. „O čem je ten váš pořad?“

„O knihách a cestování. Vždycky jsem si říkala: ‚Trish, musíš víc cestovat a taky víc číst.‘ Takže když se se mnou rozešel přítel – což je mi už úplně fuk, neplač pro mě, Argentino –, rozhodla jsem se, že to vezmu jako šanci. Vyrazit do světa a udělat, o čem jsem vždycky jen mluvila.“

„Takže cestujete a čtete?“

„Přesně tak. A je mi jedno, jestli mě někdo poslouchá. V jednom kuse něco ztrácím a zapomínám, takže je dobré si dělat záznam. Tohle“ – poklepala na diktafon – „jsou takové vyprávěné dějiny jedné emancipované holky.“

„To zní skvěle,“ nechala se slyšet Cora a myslela to vážně. Její staré já by se do něčeho takového pustilo s chutí, jenže když se „emancipovala“ ona – abychom použili ten nejjemnější výraz z nejjemnějších –, zvolila mnohem všednější cestu a jednoduše se zhroutila.

„Čtu hromady knížek, mluvím o nich, a když za něco stojí, tak se vydám tam, kde se odehrávají. Moje show se jmenuje *S knihou kolem světa* – kdybyste chtěla být můj čtvrtý posluchač.“

„Sedadlo 27B, odletová brána B,“ informovala ji Cora, a jak ženě vracela pas s palubním lístkem uvnitř, naklonila se blíž k diktafonu. „Co je to za knížku, kvůli které letíte do Belfastu? Nějaký thriller?“

„Abych pravdu řekla, tentokrát trochu podvádím. Od té doby, co jsem začala s vysíláním, čtu *Hru o trůny*. Můj ex fantasy nesnášel, takže jsem se do ní pustila naschvál, ale teď ji naprosto zbožňuju! Jenže Západozemí není skutečné, a tak mě napadlo vydat se do Belfastu. Tam se natáčí seriál, takže jsem si řekla, že bych to měla vidět na vlastní oči.“

„Ani já jsem nikdy nebyla na science fiction.“

Žena se zarazila. „Je to fantasy.“

„Aha, ovšem.“

„S vědou to nemá nic společného.“

„To mi nedošlo.“

„Jsou to dva úplně jiné žánry.“

Coře se podařilo uhnout očima. „No, určitě si váš pořad poslechnu.“

„Díky!“ Žena sebrala diktafon a společně s palubním lístkem ho strčila do jedné ze svých mnoha tašek. „To budete nejspíš jediná!“

Když Cora o šest měsíců později – o šest měsíců *na den přesně* – seděla v metru, vzpomněla si, že jí ta žena okamžitě připadala něčím výjimečná. Její energie i přístup byly nakažlivé. Cora, kterou odjakživa fascinovaly životy druhých, věděla, že je na ní něco víc. A tak když jí přibližně za hodinu s bouchnutím přistála na pultu kopie *Hry o trůny* od G. R. R. Martina, naši asistentku odbavení to překvapilo jen trochu. Považovala to za znamení.

„Belfast,“ prohlásila a zvedla obočí na majitele knížky s kudrnatými vlasy. „Hádám správně?“

Mladík vypadal zaskočeně. „Takže do Severního Irsku létá hodně fanoušků *Hry o trůny*? Mělo mě napadnout, že nebudu jediný,“ poznamenal a podal Coře nezbytné doklady. „Po prvním filmu *Pána prstenů* jsem jel na Nový Zéland a hotely byly z poloviny plné britských fanoušků.“

„Vy jste jel na Nový Zéland kvůli filmu?“